

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **Q. T. K.**, narozený X,
státní příslušnost X,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2017, č. j. MV-114945-4/SO-2017,
takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 31. 10. 2017, č. j. MV-114945-4/SO-2017, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále je „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 6. 2017, č. j. OAM-163-

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

17/ZR-2014, kterým byla dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost povolení žalobce k trvalému pobytu na území České republiky, a to z důvodu, že byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 12. 2012, č. j. 50T 18/2011 - 5642, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 10. 2013, č. j. 12To 66/2013 - 6458, pravomocně odsouzen pro spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) a odst. 4 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 12 let a 6 měsíců. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně mu rovněž byla dle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území České republiky o délce 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

Žaloba

2. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporovalo požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zároveň bylo v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, a to zejména s § 89 odst. 2 správního řádu. Nebyl zjištěn stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu.
3. Zcela nedostatečně a v rozporu s požadavky § 3 správního řádu byla posouzena otázka přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Správní orgán neprovedl žádné relevantní zjištění dopadů správního rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu do života žalobce. Správní orgán zjišťoval okolnosti svědčící v neprospěch účastníka řízení a zcela rezignoval na zjišťování okolností pro něj příznivých, ačkoli mu podstatné skutečnosti byly předloženy nejen samotným žalobcem, ale i jeho právním zástupcem v doplnění odvolání. Znovu poukázal na to, že se na území České republiky nachází v podstatě od roku 1992, více než 20 let zde má povolen trvalý pobyt. Celá jeho rodina i majetek se nacházejí zde, ve X již nemá rodinné ani majetkové vazby. V domácnosti žije s manželkou a dcerou, která je státní občankou České republiky. Správní orgán v průběhu řízení neučinil jediný krok, kterým by zjistil podstatné okolnosti pro posouzení možných dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Měl možnost provést např. výslech účastníka řízení, výslech partnerky a potomků, aby si ujasnil rodinné vztahy a všechny okolnosti, které mají význam pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. Nebyly tedy zjištěny prakticky vůbec relevantní okolnosti ve vztahu k otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí, když správní orgán neprovedl žádná samostatná zjištění.
4. Žalobce byl rovněž přesvědčen o nedostatečné individualizaci vydaných rozhodnutí. Přiměřenost zasažení soukromého života totiž nebyla posuzována ve vztahu k důvodům, pro které bylo povolení žalobce rušeno, tedy předchozímu deliktnímu jednání. Předchozí odsuzující rozsudek byl pouze konstatován, avšak zcela byla opomenuta role žalobce ve všech případech a náležité posouzení závažnosti spáchaných skutků ve vztahu k likvidaci veškerého zázemí, které si žalobce na území České republiky za dobu svého pobytu vytvořil. Žalobce přitom konstatoval, že byl v podstatě „na nesprávném místě v nesprávnou dobu“. Na podporu svého názoru odkázal též na závěry Veřejného ochránce práv v řízení sp. zn. 2040/2011/VOP/VBG.
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

5. Žalobce se rovněž ohradil proti správními orgány tvrzené možnosti pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění. Takováto možnost je s ohledem na hodnocení právních předpisů [zejm. restriktivní výklad § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců] ze strany správních orgánů prakticky vyloučena.
6. Následně žalobce citoval z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 68/2012 - 39, které detailně definuje podmínky pro přezkum zrušujícího rozhodnutí ve vztahu k povolení k pobytu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu podmínce, pro kterou mu byl zrušen pobyt, podle žalobce odporovalo § 68 odst. 3 správního řádu. Závěrem uvedl, že rozhodnutí správních orgánů je rovněž namístě označit za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, podle kterého byl dán zákonný důvod ke zrušení povolení k trvalému pobytu. Napadené rozhodnutí splňuje požadavky podle § 68 odst. 3 správního řádu. V podrobnostech odkázal na jeho obsah a předložený spis.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce do dvou týdnů od doručení výzvy nesdělil svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Oznámením ze dne 22. 1. 2014 zahájil správní orgán I. stupně řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce dle § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 12. 2012, č. j. 50T 18/2011 - 5642, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 10. 2013, č. j. 12To 66/2013 - 6458, pravomocně odsouzen pro spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 12 let a 6 měsíců. Uvedeného trestného činu se dopustil tím, že spolu s devíti dalšími obžalovanými působil v organizované skupině zaměřené na nepovolenou výrobu a obchodování (a to zčásti i na mezinárodní úrovni) s marihuanou,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

metamfetaminem – pervitinem a léky obsahujícími pseudoefedrin. Podle výroku rozsudku krajského soudu činnost organizované skupiny v České republice organizoval zejména žalobce, který domlouval jednotlivé obchody a podílel se na výrobě metamfetaminu a zajišťování látek potřebných k jeho výrobě. Konkrétněji žalobce např. minimálně v období od června 2010 do zadržení dne 13. 1. 2011 dojednal nákup marihuany v České republice pro další členy skupiny, nakupoval od osob žijících ve Spolkové republice Německo a Polské republice léky obsahující pseudoefedrin, ve varnách vyráběl metamfetamin, který dále distribuoval, podílel se na obchodech s marihuanou, a dále v době nejméně od června do prosince 2010 chemickou cestou vyráběl metamfetamin, který následně prodával v bytovém domě v ulici X.

11. Na oznámení o zahájení správního řízení žalobce reagoval podáním, ve kterém uvedl, že je sice rozveden s paní N. T. N. T., ale partnerské soužití obnovili a před jeho vzetím do vazby spolu žili na adrese X spolu s dcerou K. Q. A. (nar. X), která čekala na udělení občanství České republiky, a synem N. A. (nar. X), který byl občanem České republiky. Ve X byl pouze sporadicky, naposledy krátce v roce 2009. Neměl tam žádné vazby ani zázemí. Navrhl provést dotaz na paní N. T. N. T. ohledně trvání vztahu, případně dotazem na Gymnázium v X ověřit, že je syn navštěvoval. S ohledem na úplnost rodiny a zájem nezletilého syna podle něj není na místě jeho trvalý pobyt rušit. Dodal, že jeho znalost češtiny je malá. Z výpisů z centrálního registru obyvatel bylo zjištěno, že jako otec N. A. není zapsán žalobce, ale pan M. F. Ze sdělení Vazební věznice Praha - Pankrác vyplynulo, že jej zde paní N. T. N. T., K. Q. A. a N. A. a bratr žalobce pravidelně navštěvují.
12. Dne 12. 6. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. OAM-163-17/ZR-2014, kterým žalobci zrušil platnost povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Následně žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud se nejprve vypořádal s obecně formulovanými námitkami žalobce, ve kterých žalobce bez jakékoli konkretizace namítal nepřezkoumatelnost vydaných rozhodnutí, porušení povinností žalovaného jakožto odvolacího orgánu, porušení povinností správních orgánů vyplývajících ze základních zásad jejich činnosti a s ohledem na požadavky stanovené § 68 odst. 3 správního řádu též nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí.
15. Takovéto obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, dostupný – stejně jako veškerá zde uváděná soudní rozhodnutí – na www.nssoud.cz). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, publ. pod č. 572/2006 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoliv specifikace.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

16. Tyto žalobcovy námitky tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně dospěl k závěru, že jsou přezkoumatelná a jejich odůvodnění je v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány popsaly skutkový stav, ze kterého vycházely, specifikovaly právní úpravu, kterou k rozhodnutí ve věci použily, žalovaný se pak vypořádal se s odvolacími námitkami žalobce a rozvedl úvahy, kterými byl veden při vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
17. Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
18. Konkrétněji žalobce namítal pochybení správních orgánů při posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k jeho trvalému pobytu ve vztahu k jeho soukromému a zejména rodinnému životu. Soud se s námitkami žalobce v tomto směru z následujících důvodů neztotožňuje. Jde-li o posouzení rodinného života žalobce, soud v první řadě konstatuje, že správní orgány v řízení vycházely z tvrzení, které jim o svém soukromém a rodinném životě poskytl sám žalobce. Nijak nezpochybňovaly jeho tvrzení tom, že na území České republiky žil více než 20 let a na území X již neměl zachované vazby, stejně jako jeho tvrzení o obnoveném partnerském soužití s bývalou manželkou paní N. T. N. T. I s ohledem na prokázané časté návštěvy paní N. T. N. T., zletilé dcery žalobce K. Q. A., N. A. a bratra žalobce ve vězení nezpochybňovaly existenci silných a funkčních rodinných vazeb žalobce na území České republiky. S odkazem na výpisy z centrálního registru obyvatel poukázaly na skutečnost, že žalobce nebyl zapsaným otcem N. A., a nadále tuto osobu označovaly za jeho nevlastního syna. V tomto směru soud uzavírá, že takováto skutková zjištění byla v souladu s konkrétními tvrzeními, která o své rodinné situaci v žalobě uvedl sám žalobce. Dále správní orgány při svém rozhodování vzaly v úvahu mj. i délku pobytu žalobce na území České republiky, délku uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody a skutečnost, že navzdory dlouhodobému pobytu na území České republiky je žalobcova znalost českého jazyka malá, což ostatně sám uvedl v podání určeném správnímu orgánu I. stupně.
19. Žalobce však měl za to, že předestřená správními orgány učiněná skutková zjištění ohledně jeho rodinného života nejsou dostatečná, přičemž poukazoval zejména na charakter řízení, které bylo vedeno z moci úřední, a základní zásady činnosti správních orgánů. Byl toho názoru, že navzdory tomu, že správním orgánům v řízení předložil podstatné skutečnosti, správní orgány přesto zjišťovaly pouze okolnosti svědčící v jeho neprospěch a zcela rezignovaly na zjišťování okolností pro něj příznivých. Správním orgánům v žalobě vytýkal, že měly možnost provést například jeho výsledch jakožto účastníka řízení, výsledch partnerky či potomků, a tak si ujasnit rodinné vazby a všechny okolnosti významné pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí.
20. Kritéria, která je třeba v rámci posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do soukromého nebo rodinného života zohlednit, jsou demonstrativně uvedena v § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak ovšem vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, postačuje, pokud se správní orgány výslovně zabývají pouze těmi kritérii, k nimž se pojí skutečnosti uváděné cizincem či skutečnosti jednoznačně vyplývající z obsahu správního spisu (viz rozsudky ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

As 109/2013-34, publ. pod č. 942/2014 Sb. NSS, a ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017-37, publ. pod č. 2129/2017 Sb. NSS).

21. K tomu soud konstatuje, že žalobce o svém soukromém či rodinném životě nad rámec výše shrnutého nic dalšího neuvedl. S těmito skutečnostmi správní orgány ve svých rozhodnutích pracovaly. Žádné další skutečnosti nevyplynuly ani z obsahu správního spisu. V souladu s právním názorem Nejvyššího soudu, který v rozsudku ze dne 28. 8. 2020, č. j. 8 Azs 135/2019 - 43, rozhodoval v podobné věci, proto soud uzavírá, že měl-li žalobce za to, že v jeho případě byly výjimečné okolnosti, které by vedly až k nezákonnosti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, bylo na něm, aby je uvedl. Teprve pokud by tak učinil, by bylo možné správním orgánům důvodně vytýkat, že k nim měly přihlédnout nebo že ohledně těchto tvrzení nedostatečně zjistily skutkový stav věci. To se však v projednávané věci nestalo.
22. Správní orgány se důkladně zabývaly též okolnostmi pravomocného odsouzení žalobce za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy. Rozhodně nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že byl toliko konstatován odsuzující rozsudek a naopak zcela opomenuto posouzení závažnosti spáchaných skutků a role žalobce, který měl být pouze „na nesprávném místě v nesprávnou dobu“. V rozhodnutí zejm. správního orgánu I. stupně je totiž důkladně rozebrána role žalobce v trestné činnosti tak, jak vyplynula z trestních rozsudků krajského a vrchního soudu. Podrobně je zde popsána rozsáhlá a dlouhodobě páchaná protiprávní činnost žalobce, přiléhavě poukázáno na jeho roli jakožto vůdčí osoby organizované skupiny páčající trestnou činnost na české i mezinárodní úrovni a rovněž konstatováno, že z deseti obžalovaných byl právě jemu uložen jednoznačně nejdelší nepodmíněný trest odnětí svobody, a to o délce 12 let a 6 měsíců.
23. S ohledem na podobnost věci lze při hodnocení protiprávního jednání žalobce a jeho důsledků rovněž odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, publ. pod č. 4942/2016 Sb. NSS, v obdobné věci (zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v návaznosti na pravomocné odsouzení za spáchání téhož trestného činu), v němž se uvádí, že *„stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat“*. Tyto závěry se jsou přiléhavé i na nyní projednávanou věc.
24. Správní orgány zjištěné skutečnosti týkající se zejména rodinného života žalobce a jím spáchané úmyslné trestné činnosti následně postavily proti sobě a na základě jejich poměření z nich učinily závěr, který ve svých rozhodnutích dostatečným způsobem odůvodnily a se kterým se soud ztotožňuje. Podle něj zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce nepochybně negativním způsobem zasáhne do jeho rodinného a soukromého života, intenzita zásahu však není s ohledem na výše popsané jednání žalobce natolik vysoká, aby bylo možno hodnotit takový zásah jako nepřiměřený.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V takové situaci totiž musí zájem společnosti na ochraně veřejného pořádku a veřejného zdraví převážet nad individuálními zájmy jednotlivce.

25. Stejně jako v otázce posouzení soukromého a rodinného života žalobce a okolností spáchané trestné činnosti tedy nelze podle názoru soudu rovněž ani úvahám o posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce z pohledu uplatněných námitek cokoli vytknout. Soud tak dospěl k závěru, že rozsah zjištěných skutečností zejména s ohledem na pasivitu žalobce a jejich následné poměření s hrozbou plynoucí z dalšího pobytu žalobce na území České republiky provedly správní orgány dostatečně, a to i ve smyslu žalobcem výše odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 68/2012-39.
26. Za nepřiléhavou pak soud považuje námitku žalobce brojící proti tomu, že správní orgány uvedly, že žalobce může na území České republiky pobývat na základě jiného pobytového oprávnění. Takováto interpretace vydaných rozhodnutí není podle soudu správná. Z obou rozhodnutí totiž vyplývá, že po zrušení trvalého pobytu bude muset žalobce z České republiky vycestovat a s největší pravděpodobností mu až do zahlazení odsouzení ve výpisu z Rejstříku trestů nebude povolen žádný z dlouhodobých pobytů na území České republiky (strana 5 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Zmíněno dále je, že z dlouhodobého hlediska mu pobyt na území není zakázán (strana 5 napadeného rozhodnutí) a že mu nebude odepřena možnost přicestovat na krátkodobá víza.
27. Soud pro úplnost opakuje, že podstatnými okolnostmi pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců je to, zda byl žalobce pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Tyto dvě podmínky, jak je výše uvedeno, byly naplněny. Na okolnosti, že žalobce může po zrušení povolení k platnosti svého trvalého pobytu pobývat na území České republiky na základě jiných pobytových oprávnění, správní orgány svá rozhodnutí nezaložily. Naopak mu realisticky předestřely, že jeho situace s případným získáním pobytového oprávnění bude v důsledku jím spáchané trestné činnosti minimálně delší dobu nelehká.
28. Soud uzavírá, že považuje za smutné, že žalobce důsledkům svého jednání vystavil svou partnerku a osoby, s nimiž žil ve společné domácnosti. Nicméně zájem České republiky na tom, aby se takové osoby jako žalobce na jejím území nenacházely, má v daném případě přednost před uvedeným rodinným vztahem žalobce s jeho rodinou. Žalobce a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce. Se složitou situací se v důsledku žalobcova dlouholetého výkonu trestu odnětí svobody ostatně potýkají už v současnosti. Původcem neblahých dopadů těchto skutečností však je jen a pouze žalobce sám. Ten si jako cizinec trvale pobývajícím na území České republiky mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protispolečenským jednáním o ně může přijít.
29. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 4. listopadu 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.